

Arrest

nr. 132 628 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2008 dient de echtgenote van verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, in België een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende.

Op 22 september 2008 komt verzoeker België binnen. Hij is in het bezit van een Schengenvisum type C afgeleverd door Italië, geldig van 22 september 2008 tot 15 oktober 2008.

Op 26 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot verblijf als echtgenoot van een EU-burger (bijlage 19*ter*).

Op 1 oktober 2008 wordt ten opzichte van de echtgenote van verzoeker de beslissing genomen tot weigering van een verblijf van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er wordt haar een bijkomende termijn van een maand toegestaan om alsnog de vereiste documenten in te dienen.

Op 12 november 2008 wordt ten opzichte van de echtgenote van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat de echtgenote van verzoeker aantekent tegen deze twee beslissingen wordt verworpen bij arrest nr. 23 073 van 17 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 27 december 2008 wordt het kind van verzoeker geboren in Nederland.

Op 23 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en Asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 april 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 22 april 2010 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 7 december 2004 werd geregistreerd te Duitsland en op 11 januari 2008 te Nederland.

Op 27 mei 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Italië de terugname van verzoeker op grond van artikel 9.4 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 10 juni 2009 weigeren de Italiaanse autoriteiten de terugname van verzoeker.

Op 12 juni 2009 verzoekt België de Italiaanse autoriteiten de vraag tot terugname te heronderzoeken overeenkomstig artikel 5.2. van de Richtlijn 1560/2003.

Op 15 juni 2009 dient de echtgenote van verzoeker opnieuw een aanvraag in tot inschrijving als Burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende.

Op 23 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 26 juni 2009 verzoekt Italië België om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

Op 14 juli 2009 wordt de echtgenote van verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

Op 5 augustus 2009 wordt de asielaanvraag van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van de echtgenote van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) omdat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden, ze kan niet meer beschouwd worden als werknemer of werkzoekende.

Op 13 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 22 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juni 2010 verzoeken de Duitse autoriteiten België om verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening. Op 24 juni 2010 stemt België hiermee in.

Op 8 juli 2010 wordt verzoeker overgedragen van Duitsland naar België.

Op 8 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 48 710 van 28 september 2010 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 8 november 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 31 maart 2011 wordt het dossier afgesloten omdat wordt geacht dat verzoeker afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 7 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 28 september 2010 verwerpt de Raad bij arrest nr. 48 710 het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 24 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. De beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 december 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 29 februari 2012 verwerpt de Raad bij arrest nr. 76 152 het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker tegen deze beslissingen werd ingediend.

Op 26 december 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. De beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 februari 2013 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 maart 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 oktober 2013.

Op 25 september 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. De beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 maart 2014 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De beslissing van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2013 werd ingediend door :

K., H. (R.R.: ...)

geboren te Yerevan op (...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 01.04.2009 een eerste asielaanvraag in die op 22.04.2010 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 08.11.2010 diende hij een tweede asielaanvraag in die op 31.03.2011 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat betrokkene geacht werd afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hein betekend op 08.12.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor de eerste en iets minder dan 5 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Aangaande het Nederlands kind van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit element reeds aangehaald heeft in zijn aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op 03.06.2011, 26.12.2011 en 14.03.2013. Het werd niet weerhouden en kan bijgevolg hier eveneens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het proces-verbaal van de rechtbank van Overijssel d.d. 04.09.2013 kan niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden, aangezien hij nog steeds geen enkel bewijs voorlegt dat hij financiële en affectieve banden met het kind onderhoudt. Hij toont niet aan dat hij in het kader van de omgangsregeling effectief op regelmatige wijze contact heeft met het kind.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met mevrouw Y. N. werd eveneens reeds ingeroepen in het kader van de aanvraag art. 9bis van 14.03.2013 en niet weerhouden. Bijgevolg kan dit element hier evenmin aanvaard worden. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de beslissing van 17.10.2013 gewezen werd op de procedure gezinshereniging. Het staat hem steeds vrij een aanvraag via de geëigende weg in te dienen. Het artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die verzoeker toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Indien betrokkene een verblijfsrecht wenst te bekomen in het kader van een duurzame relatie dient hij de geëigende procedure te volgen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een attest van inburgering heeft voorgelegd, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien dit element behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld wordt (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2. Daar waar verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt dat het regime wordt toegekend van *pro deo* krachtens het K.B. van 9 juli 2000 en vraagt hem de kosteloze rechtspleging toe te kennen voor het voeren van deze procedure, dient erop gewezen te worden dat verzoeker het voordeel van de *pro deo* werd toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3 De Raad stelt vast dat verzoeker als bijlage '1. Bestreden beslissing' bij zijn verzoekschrift de beslissing van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard voegt, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

In het verzoekschrift vordert verzoeker evenwel niet de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij vordert enkel de vernietiging van de onontvankelijk verklaarde aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij weerhoudt in haar nota met opmerkingen als bestreden beslissing de onontvankelijk verklaarde aanvraag. Ter terechtzitting geeft de Raadsman van verzoeker geen opmerkingen in verband met de door de Raad aangehaalde

bestreden beslissing. Aldus wordt enkel de onontvankelijk verklaarde aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet weerhouden als bestreden beslissing in het beroep tot nietigverklaring.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De enige motivering is dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden.

III.2. Mijn verzoeker heeft aangehaald dat hij de vader is van K ,R. geboren op (...) te Zwolle (NEDERLAND), zijnde van Nederlandse nationaliteit en dus een EU-burger. Het kind woont in Nederland bij de moeder. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat niet bewezen wordt dat mijn verzoeker een financiële en affectieve band heeft met het kind. Nochtans wordt een vonnis van de Rechtbank van Overijssel voorgelegd waaruit blijkt dat er wel degelijk een affectieve band is, aangezien mijn verzoeker een omgangsrecht vraag (en bekomen heeft) over zijn kind. Dit bleek trouwens reeds uit het Proces-Verbaal van 04.09.2013 dat werd voorgelegd.

III.3. Mijn verzoeker heeft eveneens aangehaald dat hij een relatie heeft en samenwonend is met Mevrouw Y.N., geboren in Kirovakan (SU) op (...) en wonende te (...). Zij is trouwens zwanger van hun eerste kindje. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat art. 8 E.V.R.M. niet de wetgeving inzake vreemdelingen kan aan de kat schuiven. Dit is onjuist aangezien het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens directe werking heeft en dus een wettelijke hogere norm is dat de Vreemdelingenwet.”

3.2. Vooreerst merkt de Raad op, waar verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat verzoeker nagelaten heeft te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel.

Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

3.3. Verzoeker voert verder een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk de juridische basis weergegeven waarop de beslissing is gestoeld, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt verweerder dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder licht tevens toe waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de beslissing wordt gemotiveerd dat de duur van de asielpprocedure niet van die aard is dat deze als onredelijk lang

kan worden beschouwd; dat het element betreffende het kind van verzoeker in Nederland reeds in zijn aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op 3 juni 2011, 26 december 2011 en 14 maart 2013 werd ingeroepen, het niet weerhouden werd en bijgevolg hier eveneens niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid; dat het proces-verbaal van de rechtbank van Overijssel van 4 september 2013 niet in het voordeel van verzoeker weerhouden wordt aangezien verzoeker nog steeds geen enkel bewijs voorlegt dat hij financiële en affectieve banden met het kind onderhoudt en dat verzoeker in het kader van de omgangsregeling niet aantoonde dat hij effectief op regelmatige wijze contact heeft met het kind; dat het element dat verzoeker gehuwd is reeds werd ingeroepen in de aanvraag van 14 maart 2013, niet weerhouden werd en bijgevolg hier evenmin kan aanvaard worden, dat verzoeker in de beslissing van 17 oktober 2013 gewezen werd op de procedure gezinshereniging, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd die verzoeker toelaat de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen; dat verzoeker niet aantoonde dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst; dat het attest van inburgering niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kan uitmaken van een onderzoek ten gronde en dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de enige motivering is dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden, geeft verzoeker zelf aan dat de bestreden beslissing werd gemotiveerd. Bovendien blijkt - anders dan verzoeker voorhoudt - uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de motivering niet beperkt is tot de vaststelling dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden, maar dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden(en) de elementen niet werden weerhouden. Ten overvloede merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4.3. *In casu* heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Waar verzoeker stelt dat de enige motivering in de bestreden beslissing is dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden inhouden, moet dan ook vooreerst worden vastgesteld dat verweerder toepassing maakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin voorafgaand aan het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag een onderzoek naar de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te worden gevoerd, hetgeen *in casu* dan ook is gebeurd. Ten tweede stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elk van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoeker lijkt aan te geven dat hij niet akkoord gaat met de motivering waarbij de door hem ingeroepen elementen ten gronde (de sociale en affectieve banden in Nederland en België) niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in zijn specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om dit standpunt in te nemen.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat het element aangaande het Nederlandse kind en de daarmee gepaard gaande verwijzing naar het proces-verbaal van de rechtbank van Overijssel reeds heeft opgeworpen in zijn aanvragen d.d. 3 juni 2011, 26 december 2011 en 14 maart 2013 en in de betreffende arresten evenmin werd weerhouden als buitengewone omstandigheid. Eveneens blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat het element aangaande het

huwelijk met mevrouw N. Y. reeds werd ingeroepen door verzoeker in zijn aanvraag d.d. 14 maart 2013, het niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid en in de daaropvolgende beslissing van 17 oktober 2013 werd gewezen op de procedure gezinshereniging. Verzoeker weerlegt de motivering niet door opnieuw te verwijzen naar deze elementen.

Waar verzoeker verwijst naar het vonnis van de rechtbank van Overijssel waaruit zou blijken dat er wel degelijk een affectieve band is en waar verzoeker aangeeft dat mevrouw N. Y. zwanger is van hun eerste kindje, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze elementen niet heeft vermeld bij zijn aanvraag. Verweerder was aldus niet op de hoogte van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker hiermee niet aantoont dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft.

In de mate dat verzoeker een aantal nieuwe elementen aanvoert om toe te lichten waarom hij niet bij machte is een verblijfsmachtiging aan te vragen in het land van herkomst, moet er op gewezen worden dat het de Raad niet toekomt, om als annulatierechter, gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ten overvloede stelt de Raad vast dat elk bewijsstuk omtrent de zwangerschap ontbreekt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.5. Verzoeker verwijst *in fine* van zijn verzoekschrift naar artikel 8 van het EVRM en zijn relatie met mevrouw Y. N. met wie hij samen zou wonen en een eerste kindje zou verwachten. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat artikel 8 van het EVRM niet de wetgeving inzake vreemdelingen aan de kant kan schuiven en dit onjuist is aangezien het EVRM directe werking heeft en dus een wettelijk hogere norm zou zijn dan de vreemdelingenwet.

3.5.1. Vooreerst wordt opgemerkt dat, zoals reeds hoger aangehaald, de zwangerschap van mevrouw N. Y. niet vermeld werd in de aanvraag van verzoeker zodat verweerder hiervan niet op de hoogte was en deze bewering niet wordt gestaafd. In de mate dat verzoeker eveneens artikel 8 van het EVRM geschonden acht in verband met het kind R. K. wonende in Nederland, wordt opgemerkt dat, zoals reeds hoger aangehaald, het vonnis van de rechtbank van Overijssel niet vermeld werd in de aanvraag van verzoeker zodat verweerder hiervan evenmin op de hoogte was.

3.5.2. Ten overvloede merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

3.5.3. Eveneens ten overvloede merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat artikel 8 van het EVRM *in casu* niet zonder meer aan de kant wordt geschoven, zoals verzoeker voorhoudt, doch niet geschonden geacht wordt en tevens in de bestreden beslissing wordt aangetoond waarom de schending niet wordt weerhouden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het huwelijk met mevrouw N. Y. reeds werd ingeroepen in het kader van de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 maart 2013, niet werd weerhouden in de beslissing van 17 oktober 2013, in voornoemde beslissing reeds werd gewezen op de procedure gezinshereniging en het verzoeker vrij staat een aanvraag via de geëigende weg in te dienen; dat indien verzoeker een verblijfsrecht wenst te bekomen in het kader van een duurzame relatie/huwelijk hij de geëigende procedure dient te volgen; dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden hetgeen verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat verzoeker niet aantoont dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Hierbij merkt de Raad tevens op dat in de mate dat verzoeker meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan aangezien verzoeker van mening is dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet de vreemdelingenwetgeving aan de kant kan schuiven, noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Bovendien blijkt uit voornoemde motieven uit de bestreden beslissing wel degelijk dat een afweging is gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoeker.

3.5.4. In de mate dat verzoeker eveneens artikel 8 van het EVRM geschonden acht in verband met het kind R. K. wonende in Nederland, merkt de Raad eveneens ten overvloede op dat de aan de Raad voorgelegde stukken niet zonder meer toelaten te besluiten dat de relatie met het kind R. K. voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Het vonnis van de rechtbank van Overijssel toont niet aan dat er een effectief beleefd gezinsleven is en verzoeker weerlegt ook geenszins verweerders vaststelling dat hij geen overtuigingsstukken heeft aangebracht die staven dat de financiële en affectieve banden met het kind worden onderhouden door verzoeker, noch dat hij in het kader van de omgangsregeling effectief op regelmatige wijze contact heeft met het kind.

3.5.5. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker effectief een gezinsleven zou hebben, dan nog moet, nog steeds ten overvloede, worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen of dat het hem onmogelijk wordt gemaakt om, mits het respecteren van de bepalingen van de vreemdelingenwet, een privé- of gezinsleven in België te ontwikkelen.

In dit verband moet worden benadrukt dat, zoals de bestreden beslissing stelt, artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders.

Waar verzoeker wijst op zijn privéleven en de persoonlijke banden die hij heeft ontwikkeld in het Rijk, merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat hij in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert en het feit dat verzoeker aangeeft reeds lange tijd geen respect te betonen voor de bepalingen van de vreemdelingenwet impliceert niet dat de *de facto* tot stand gekomen situatie zonder meer in zijn voordeel dient te spelen.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De Raad wijst er, net zoals verweerder, op dat verzoeker niet aantoonbaar dat mevrouw N. Y. zich in de onmogelijkheid bevindt om verzoeker eventueel te vergezellen. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN